

Sebestyén Péter

Hely és idő

Kukáztam egy álmot, amiben nincsen alibim,
semmi sincs, ami te volnál vagy én.
Platánok alatt, az ágyásokban ájult begóniák,
ott vársz türelmesen-illelmesen.

Az álom, az maga a valóság, uzsorakamattal.
Elhurcol, mint egy kergült villamos a romos remiz felé.
Leszálláskor integetsz, pajkos mosollyal előveszed
a festékszórót és fújsz, míg vérrel telik meg minden,
a párna, a fal, a pupillák homályos tere.

A mi időnkben

Mondd a nevét. A levert vakolat alól, mint pajzán bölcsesség,
előkerülsz. A tükör mögött játszótér, ahová sosem engedtek el,
se egyedül, se párban azzal, akivel menni szeretted volna. Így hát
kérdéses, mi az, amit látnod kellene a karcos délutáni fényben.

A király elment, érvénytelen a parti, póruul járt, aki szeretted volna
még játszani. Egy visszahívhatatlan telefon recseg, és távoli
rokonod sejtetni engedi, hogy rövid az élet. A gyerekek visszajöttek
az udvarra, elkészítik a halál mandaláit, s mikor végre eszedbe jut,
kimondod a nevét, s ő a tükörben megfordítja az üres homokórát.